

Giới thiệu Tình Yêu Thứ Hai

Thể loại: ngôn tình hiện đại, đoản văn

Có thể trong mỗi chúng ta đều trải qua nhiều mối tình, có mối tình sâu nặng, có mối tình thoáng qua....

Cũng như hai nhân vật chính trong câu chuyện này là đầu tiên, nhưng không phải mối tình đầu.

Anh là thứ hai, anh là mối tình duy nhất...

Mối tình đầu luôn luôn là đẹp nhất, nhưng hàng vạn con người trên thế giới này dù yêu đến đâu cũng chỉ cần một lần được "duy nhất" mà thôi.

Đôi khi người ta cần tự hỏi, tình yêu bắt đầu, có thực sự là đã có nhau, mối tình chia xa, có hẳn là đã thực sự kết thúc?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Và chúng tôi chia tay.

Tôi cũng không rõ lần thứ mấy chúng tôi cãi nhau trong suốt tám tháng yêu nhau nữa, chỉ biết đây sẽ là lần cuối cùng. Tôi gào khóc rất to, tát anh thật mạnh. Phụ nữ là một giống loài bí ẩn. Đánh, mắng, khóc, cho đã vậy thôi, chứ thật ra trong lòng vốn dĩ không muốn điều đó. Bằng chứng là việc hơn tám tháng của tôi và anh, là việc tôi tát anh xong, tay run lấy khăn, nhưng lại chẳng biết làm gì hơn ngoài ôm mặt khóc.

Tôi không nghĩ rằng chúng tôi sẽ đến bước đường thế này. Anh cười khẩy, nói bằng cái chất giọng lạnh hơn gió mùa tháng một.

"Mình chia tay thôi."

Lời nói gió bay.

Tôi rút chiếc nhẫn trên ngón tay áp út ra vứt thẳng xuống đất.

Hình như chúng tôi kết thúc như thế. Hình ảnh đau đớn nhất còn sót lại trong đầu tôi là bóng anh đi khỏi, cánh cửa đóng sầm ngay trước mắt. Đóng lại, ngăn đôi chúng tôi, có lẽ khó lòng mở ra lần nữa.

"Lúc đó tớ thật sự rất mệt và đau. Bị tông xe trước đó. Tớ gọi điện về dặn anh ta nấu cơm, nhưng đáp lại là "anh đang mệt"... Tớ biết thừa là anh ta vô trách nhiệm thôi, vì tớ nghe thấy tiếng nhạc game vang lên..."

"Tại sao tớ biết á? Đó là game tớ vì anh ta mà chơi chung chứ gì nữa. Ngồi trên vỉa hè lúc đó tớ chỉ muốn xé xác anh ta ra. Đau và tức. Một kẻ vô tâm. Sau đó về nhà, không có cơm, nhà cửa bừa bộn, anh ta nằm im lìm đắp chăn trên sofa, trên đùi còn đang kê chiếc laptop mà tớ đoán là để chơi game. Tớ đã hét nó xuống. Vỡ tan... Sau đó... Úc hức... sau đó... vỡ tan... Huhu..."

Vẫn là phụ nữ. Họ là những kẻ tâm tư khó hiểu, phần là vì sinh ra đã có gì đó mềm yếu hơn, khó quyết định hơn. Trong chuyện tình cảm thể hiện rõ nhất. Ghét và hận, sau cùng vẫn không nèn nổi rằng vẫn còn yêu rất nhiều. Phụ nữ cũng là người đau khổ nhiều hơn, vốn dĩ đã không phải là loài quyết đoán, nếu đối phương chính là đàn ông, kẻ sinh ra đã biết chắc chắn, một lời buông ra cũng có thể là đá kích rất lớn. Phụ nữ dùng dằng mãi mới cất thành tiếng khóc, người đàn ông có thể ngay lúc đó đã nói được hai chữ chia tay. Đau thì ai cũng đau, nhưng người đau nhất chính là phụ nữ. Chắc chắn.

Tôi vừa kể lể vừa khóc. Mới vài phút trước tôi còn giận dữ, một lúc sau đã đau lòng muốn chết đi sống lại. Bên nhau lâu đến vậy, một lời chia tay nói ra dễ gì chấp nhận.

Cuộc dần vật trong tiềm thức mỗi lúc đêm về của tôi, thời gian đầu là sự nuối tiếc, sau đó là an ủi, và cuối cùng là những kết luận phũ phàng thực tế.

Tám tháng yêu nhau thực tế là còn dài hơn cả tám tháng. Tám tháng, đủ làm nên kỷ niệm, đủ để đi đâu cũng có thể nhớ thương. Tám tháng là thời gian, và tám tháng cũng là dáng hình. Người con trai cao ráo, đôi mắt biết cười với đôi bàn tay như tác như khắc. Người ta nói người yêu trong mắt hóa Tây Thi. Tôi không rõ bằng sức mạnh thế nào mà từ một cậu bạn ăn bánh mì luôn bỏ rau thơm, nói chuyện vụng về có thể biến hình thành một chàng trai đẹp như tô như vẽ trong mắt tôi như thế. Phải yêu đến biết bao nhiêu.

Yêu? Cái từ này nói ra thì dễ, thấy thì rõ, nhưng thấu thì có mấy người. Tôi cũng không biết mình hiểu về một chữ ấy bao nhiêu, nhưng tôi chắc chắn rằng tôi đã yêu. Và người kia cũng yêu tôi. Vì anh ta nói là "chia tay" cơ mà, chưa yêu thì làm gì có gì mà chia tay? Tôi nghĩ rằng, suy cho cùng chữ "yêu"

với anh ta cũng chỉ đến thế, là một từ để gọi lên chứ không phải để cất giữ. Tôi biết rằng phần lỗi của bản thân cũng không phải không có, nhưng tại sao tôi cảm thấy chính mình đang gánh toàn bộ tội lỗi cho cuộc tình này? Tắm tháng bên nhau, ngoài thời gian, dáng hình, nhiều hơn cả chính là sự thật. Sự thật rằng bên nhau không khó, nhưng bên nhau cả cuộc đời phải là một sự hi sinh. Khó muốn chết.

Nếu chúng tôi thực sự yêu nhau đến thế, hiểu nhau hơn thế, thì kết thúc những cuộc tranh cãi sẽ không phải là bắt đầu cho những bước chia ly. Quá nhiều lần không thể thật sự kết thúc đó là hoàn toàn kết thúc. À, nghĩ là yêu, nhưng lại yêu không như đã nghĩ. Đó là thực tế không thể tránh khỏi, mỗi tình có thể kết thúc dễ dàng như thế, chỉ có thể là chưa từng bắt đầu.

Và tôi không cần phải đau xót về người đó. Đáng tiếc thay, người ta căm ghét vì cái sự khởi nguồn và kết thúc lãng xẹt của tình yêu, nhưng lại phát khóc bởi khoảng thời gian giữa hai cột mốc ấy.

Vốn dĩ là, có thể bắt đầu rồi kết thúc ắt hẳn có những điều để dựng xây, phần nhiều là nỗi nhớ thương.

Tôi cầm chiếc điện thoại trên tay mà run run. Bức hình sắc nét được gửi từ một cô bạn, nhân vật chính trong hình là người yêu tôi. Người yêu cũ và một cô gái lạ. Chúng tôi chia tay mới đây hơn một tháng, kể cả trong một tháng ấy tuyệt nhiên không gặp nhau lại một lần, đủ để quên nhau rồi, hoặc là vì chán mà quên, nhưng quên hẳn mối quan hệ cũ một cách rõ ràng thế này có phải quá đáng không? Thôi được rồi, là tôi tự mình giận vợ. Chỉ là cái nụ cười với khóe mắt cong cong xinh xắn ấy từng là của riêng tôi, giờ trao cho người khác thì trong lòng tự nhiên cay cú thôi.

Quên tôi nhanh như thế, chắc chắn trong lòng vốn dĩ đã không vương mắc quá nhiều. Vậy thì tôi chẳng cần.

Thời đại công nghệ thông tin hay ho nhất ở chỗ là mình có thể tác động đến người khác chỉ bằng vài cú click, vài dòng viết, hay vài tấm ảnh. Thế là có hẳn một xã hội tâm lý nhỏ. Tôi vào trang cá nhân của kẻ bội bạc ấy và hành động.

Hành động ấu trĩ.

Tiếc thay là anh ta không hay cập nhật trạng thái trên mạng xã hội, tôi ít việc đi nhiều. Kế hoạch ban đầu tan tành, tôi buồn chán dislike hết tất cả các tấm ảnh của anh ta mà tôi đã like. Cũng nhanh nhẹn thật, từ tấm ảnh lâu lắc chụp chung anh ta đã xóa sạch rồi. Biết ngay mà.

Mọi người thấy chứ? Thất tình mà khóc lóc đau khổ thật là thừa thãi, toàn là bản thân tự dày vò, chỉ mình mình khổ, mà đối phương đâu có quan tâm. Thậm chí là xóa ảnh, đi chung với người mới nhanh đến thế. Chung quy là chẳng đáng mặt nào tiếc thương.

"Ting."

Tiếng thông báo vang lên chất chứa trong không gian im vắng. Tôi nhấn vào xem. Nghiêng đầu khó hiểu, người yêu cũ "like" ảnh tôi làm gì chứ? Muốn báo cáo rằng anh ta còn tồn tại và khỏe mạnh để nhấn like cho tôi xem hay sao?

Đó là tấm ảnh tôi chụp gần đây cùng ông anh họ hàng xa lắc xa lơ mới về nước. Chẳng có gì đặc biệt. À. Anh ta vui vẻ đến thế cơ mà, tôi mà không sớm bày ra bộ mặt thư thái thì quả là có lỗi với trời đất. Tôi quyết định lợi dụng tấm hình này mà làm nên chuyện. Tôi đăng vài dòng mủn mủn lên trang cá nhân, nội dung chung quy là đang bí mật hẹn hò. Đăng xong, tôi mẫn nguyện tắt máy, nhắm mắt đi ngủ.

Suốt hai tuần lễ, tôi và anh ta không biết là vô tình hay cố ý, liên tục "like" ảnh và trạng thái của nhau. Có ngày tôi đăng liên tục đôi chục cái, anh ta "like" không sót cái nào. Chỉ có thể thì chẳng có gì đặc biệt, điều đáng nói ở đây là cứ mỗi lúc anh ta "like" ảnh của tôi, xong cỡ độ vài phút sau anh ta lại đăng một cái gì đó. Tôi làm lại chuỗi hành động y hệt. Tôi chẳng biết tôi đang làm cái trò gì nữa.

Dù nhắm nhĩ đến thế, chúng tôi vẫn liên tục làm trò tung hứng qua lại nhau trên mạng xã hội. Kể cả hôm nay, khi tôi chuẩn bị đi dự tiệc cưới của bạn.

Tôi chỉnh trang tà váy dài màu trắng, thiết kế đơn giản, phù hợp để đi dự tiệc. Tiếng chuông thông báo điện thoại lại vang lên, tôi nhếch môi cười thỏa mãn, nhanh chóng thay bộ đồ thành một chiếc đầm đính nhiều đá, nhiều diềm hoa văn tỉ mỉ. Tôi phải thật lộng lẫy.

Một lúc sau tôi cầm chiếc điện thoại lên, thấy dòng thông báo người yêu cũ đã "like" trạng thái, tôi cười ranh mãnh rồi lên xe đi dự tiệc.

Tôi chẳng biết nên liệ trò này vào mục nào, có nhắm nhĩ vô bổ hay không, nhưng tôi thấy hay ho là được. Như là một trận chiến vậy, chỉ cần thắng, chẳng cần biết quá trình đánh đấm ra làm sao. Đây cũng là cách tôi khoe khoang tình trạng hậu chia tay của bản thân với người yêu cũ nữa, hả hê vô cùng, dù anh ta xem ra cũng hạnh phúc không kém.

Tôi kiêu hãnh bước vào lễ đường, biến lễ cưới của bạn thành sàn catwalk của mình. Tôi đã lia thấy cái gương mặt nào đó trông vô cùng quen thuộc, vô cùng đáng ghét. Không ngờ anh ta cũng ở đây. Không sao, tôi càng được thể khoa trương.

Anh ta cũng lung linh gói. Bộ suit đen vuông vức, vừa in khung người gọn gàng của anh ta. Khi trước anh ta là một con người đơn giản, vóc người cơ bản bình thường nên rất hiếm khi toát lên cái vẻ sang trọng lạ lẫm như hôm nay. Tôi cũng mất một ít thời gian bản thân. Ghét thì ghét, nhưng gặp lại dưới hoàn cảnh này, tôi vẫn không nén nỗi nhớ lại thời gian cũ. Tôi tự hỏi, không biết con người ấy có cảm giác gì khi nhìn thấy tôi hôm nay không nhỉ?

Dù ít hay nhiều thì cảm xúc hoài niệm trong tôi là điều không tránh khỏi, thế nhưng cái vẻ mặt nhăn nhó của anh ta khiến lòng tôi tắt ngúm. Tôi nghiêng răng tức giận trong lòng, anh ta không có lấy mảy may cảm xúc nào với tôi thì phải, uống công tôi còn xao xuyến. Sau ngày hôm nay chắc chắn tôi sẽ ép

mình quên sạch loại người ấy.

Vốn dĩ ai nặng tình sẽ là người thua mà, tôi không thể, à, không nên thua nữa.

"Này, đến giờ làm lễ rồi, cậu muốn làm cô dâu hử?"

Tôi giật mình nhận ra bản thân đang đứng chính giữa đường đi vào, dưới chân là tấm thảm đỏ rực, kéo thẳng một đường lên phía trước. Tôi đứng ở đầu, cuối con đường đỏ là người yêu cũ. Anh ta đứng đó làm gì cơ chứ? Không chừng...

Tôi giật mình, lui phía dãy bàn ghế định tìm chỗ ngồi. Đáng chết, chỉ vì mấy suy nghĩ không đáng mà tôi cứ bị động như một con rối gỗ, mà đáng lẽ phải là một nữ hoàng lộng lẫy để làm lóa mắt người kia. Chuông điện thoại reo lên, là mẹ tôi. Chết thật, tôi quên mất là con bé bạn mời cả nhà tôi dự tiệc. Người yêu cũ cũng ở đây nữa, bố mẹ tôi cực kỳ phẫn nộ khi nghe tôi thông báo chia tay người yêu, tôi chỉ sợ sẽ có mâu thuẫn mất. Tốt nhất là hãy lo nhau đi...

Tôi cúp máy, nhìn đồng hồ rồi lao về phía cánh gà, chuẩn bị cho màn biểu diễn piano tặng cô bạn về nhà chồng. Nhìn thấy chiếc đàn trắng muốt sang trọng ở góc sân khấu, tôi lại nhớ đến những nguyện vọng vài tháng trước. Tôi cũng nghĩ đến ngày mình là nhân vật chính trong buổi hôn lễ, bạn bè đến chúc phúc và đánh tặng một bản nhạc. Hội bạn bè của tôi đều là những người giỏi đàn, tôi cũng học theo để cùng hứa sẽ tấu lên những nốt nhạc hay nhất tiến nhau ra khỏi cuộc chơi tuổi trẻ. Người cuối cùng đã kết hôn, còn tôi vẫn chỉ là người đánh đàn. Nghe có vẻ tủi thân. Đánh thử vài nốt nhạc, tôi cố ý đưa mắt tìm một bóng người nào đó rồi không thấy, tôi chợt hụt hẫng băng khuâng.

"Xin mời bạn của cô dâu và chú rể lên biểu diễn tặng đôi uyên ương của chúng ta ngày hôm nay!"

Tôi bước chân lên bục, ngồi xuống chuẩn bị đàn với một tâm trạng lo lắng không rõ. Thế nhưng, tôi kinh ngạc thả rơi tay tạo ra một tiếng chối tai trên đàn khi biết người hát cùng tôi đàn chính là người yêu cũ. Thật sự là tôi không ngờ đến, tôi đoán anh ta cũng thế. Gặp nhau trong một bữa tiệc dù không trực tiếp nhìn nhau đã thấy e ngại, nay lại còn đứng chung một sân khấu, không biết nên biểu cảm thế nào. Chúng tôi nhìn nhau, đồng thời quay xuống trông đôi cô dâu chú rể hăm tãi kia.

Chợt có ai đó nói nghe rất rõ.

"Cặp đôi mới chia tay diễn chúc mừng cặp đôi mới cưới, không biết là gì đây?"

Tôi ái ngại lấy tay vuốt mặt. Thật sự ngại mà, vừa ngại vừa tức.

Tôi hát rất nhiều nước lên mặt để giải tỏa căng thẳng. Tôi đã vấp đến vài nốt khi mà người yêu cũ cứ vừa hát vừa nhìn tôi, ánh mắt rất lạ. Không giận dữ, không oán trách, tôi chỉ nhìn ra một chút kinh ngạc. Dù vậy thì tôi vẫn không thể tập trung được, bản thân tôi còn là một người si tình, tình thế này khiến tôi phải khó thở. Đàn xong tôi lập tức chạy biến.

Tôi lau tay, day day trán rồi định thần lại một chút. Chợt tôi nghe thấy tiếng cãi vã đâu đây.

Tôi nhìn thấy mẹ tôi đang đứng cùng người yêu cũ của tôi. Người giận dữ là mẹ. Tôi chưa kịp ra can thiệp, cả một ly rượu trắng đã bay thẳng vào mặt anh. Anh vẫn không nói gì. Tôi chạy đến, liền hỏi mẹ đã có chuyện gì. Mẹ tôi nói bà đã rất tin tưởng anh, cô con gái duy nhất của bà là tôi rất yêu đuối, bà trách cứ rằng anh đã làm tổn thương tôi, khiến tôi khóc ròng nhiều ngày.

"Mẹ! Anh ấy không còn là người thân của chúng ta, mẹ đừng làm phiền anh ấy nữa. Xin lỗi anh..."

Dù rất giận mẹ, nhưng tôi vẫn cố bình tĩnh khuyên mẹ trở lại, để lại tôi và anh nói chuyện.

Anh vẫn im lặng, chỉ nhìn tôi từ lâu.

"Sao anh lại để mẹ tôi làm thế? Anh phải biết rằng chúng ta chẳng còn ràng buộc điều gì nữa!"

Anh nhìn tôi, vuốt rượu trên mặt, chỉ lắc đầu. Đột nhiên tôi cảm thấy không nổi, dùng tấm khăn vừa lau tay lên lau mặt cho anh. Nghe có vẻ mỉa mai, nhưng tâm lòng tôi là thật. Trong một phút giây, tôi cứ ngỡ mình chưa từng chia tay.

"Làm vậy liệu có thoải mái không?"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, bắt chước anh lắc đầu.

"Không thoải mái thì có sao, dù sao mọi chuyện cũng đã trôi qua."

Anh thở dài sau một hồi lâu im lặng. Tôi cũng thở dài, cho anh luôn chiếc khăn rồi vội bước đi.

Điều khôn khổ nhất chính là lúc nuôi tiếc một chuyện đã qua, và đau đớn nhất là để cho qua một chuyện đáng lẽ không cần phải qua.

Tôi ngồi đối diện cô bạn thân, lắc lắc ly rượu, thần thơ nghĩ ngợi. Được một lúc, tôi hướng mắt lên nhìn cô ấy. Đẹp thật, cô dâu nào cũng là người đẹp nhất thế gian. Cô dâu chính là kết quả của mối tình dù ít hay nhiều cũng đã muốn cùng nhau đi đến cuối con đường. Ai cũng muốn được là cô dâu, mãi là cô dâu.

"Cậu gặp Đức chưa?"

Tôi đặt ly rượu xuống, nói với giọng nhàn nhạt.

"Sau này đừng làm thế nữa. Tớ nề tình hôm nay là đám cưới cậu, không thì tớ đã mắng mấy câu rồi."

"Thật là... chúng tớ chỉ cảm thấy các cậu chia tay không đáng. Tám tháng yêu nhau, năm năm làm bạn, chỉ từng ấy thôi nhưng là một nửa thanh xuân rồi đấy."

"Chúng tớ không tự dưng chia tay mà, nhớ chứ? Tớ không thể sống mãi chỉ với một nửa thanh xuân được. Trừ khi nó lớn thành một đời. Mà những cái "trừ khi" thường là những cái không thể."

Tôi nằm phịch xuống giường, chiếc váy lụa lầy lắn lóc một góc. Tự dưng tôi không còn muốn ganh đua, khoe khoang nữa. Một người giàu có đang buồn, dù cả thế giới nhìn thấy anh ta giàu có, nhưng anh ta mới biết chính anh ta thực sự thế nào. Cảm giác ấy, một tí tí hẫ hẫ chẳng thẳng nổi.

Tôi nhắm mắt ngủ ngay, ngủ liên tiếp mười mấy tiếng đồng hồ.

Tôi dậy uể oải, nhìn giờ rồi quăng nhẹ chiếc điện thoại xuống giường. Sờ tay lên mắt, khóe mắt, vẫn còn ươn ướt. Tôi ngủ không nhiều, nhưng những ngày ngủ liên một mạch thế này thường là tôi quá mệt, hoặc trong lúc ngủ khóc đến mệt. Khóc vì cái gì tôi cũng không biết. Nếu như tôi và anh chưa chia tay, những lúc thế này anh thường gọi tôi dậy khi đã đủ giờ ngủ cơ bản. Tôi thường rất giận vì mệt, nhưng anh sẽ mát xa mặt cho tôi, chỉ một lúc là tôi đã thoải mái, nhưng lại ngủ mất trong vòng tay anh. Và anh để yên cho tôi ngủ như vậy. Khó hiểu, nhưng trong tình yêu thì nó ngọt ngào đến lạ, đôi lúc lại tiếp thêm sức mạnh cho tôi nhiều hơn sau khi tỉnh dậy.

Còn bây giờ tôi tự mình thức dậy, ngủ đến nửa ngày nhưng vẫn luôn mệt mỏi.

Tôi mở trang cá nhân trên mạng xã hội ra kiểm tra như một thói quen. Không có thông báo mới nào, dù hôm qua tôi đăng hai cái trạng thái. Anh ta không nhấn "like" nữa.

Tài khoản của tôi chỉ có năm người bạn có thể nhìn thấy trạng thái của tôi. Bốn cô bạn thân chẳng bao giờ đá động, một người yêu cũ luôn luôn hoạt động nửa tháng nay. Trừ hôm nay.

"A lô, tôi đây... Sao cơ?"

Tôi nghe tiếng nói hốt hoảng bên kia đầu dây mà lòng cũng giật thót. Vợ quơ nhanh chiếc áo khoác, tôi lên xe đi đến bệnh viện.

Đầu dây bên kia là vị chủ rể của cô bạn tôi ngày hôm qua, anh ta nói rằng Đức - người yêu cũ của tôi bị trúng gió ngất xỉu, đã được đưa đến bệnh viện tư nhân. Người thường trúng gió nhiều lắm chỉ là đau đầu sốt nhẹ, còn trúng gió đến phát ngất, đa phần là do say rượu. Tôi không biết hôm qua vì cái gì mà anh ta uống rượu đến mức ngu người mà đi ra hóng gió, nhưng uống nhiều đến vậy thực sự là có vấn đề. Lòng tôi cứ nhộn nhạo cả lên, tay lái xe mà run run.

Anh nằm im lìm trên chiếc giường bệnh trắng muốt, gương mặt hốc hác đi trông thấy. Không hiểu cái sự tình nào có thể khiến một con người chết đi sống lại như thế. Quả thực thì, dù không mấy mong anh ốm yếu, nhưng tôi vẫn hi vọng anh thành ra thế này là vì tôi. Tôi giặt khăn lau qua cho anh, đi mua sẵn cả nước và chút đồ ăn nhẹ nữa.

Sau đó, tôi ngồi im ngắm nhìn anh khoảng chừng vài tiếng đồng hồ, nhức mắt mới chịu dời đi. Tôi liếc nhìn ra xung quanh phòng bệnh rộng rãi, bốn bề bức tường đều sơn vàng hoặc nâu trầm ổn. Tôi thở dài, ngất xỉu một tí xíu là đã chọn phòng bệnh VIP, chỉ có thể là anh có cuộc sống vô cùng sung túc, sau khi chia tay tôi. Lòng tôi thoáng buồn, tự nhận thức phần tệ bạc của bản thân.

Chúng tôi chính thức yêu nhau sau khi tốt nghiệp đại học, quả là đoạn thời gian tuyệt nhất, nhưng cũng khó khăn nhất. Với hai sinh viên mới ra trường, tìm việc chính là thử thách lớn nhất. Tôi làm văn phòng, một nghề nói khó không khó, nói dễ không dễ, nhưng tìm được việc nhanh hơn so với anh, một cử nhân ngành dược. Anh bắt đầu với công việc rao bán thực phẩm chức năng đến các hiệu thuốc. Trong lúc yêu nhau, tôi chưa bao giờ chịu ngồi nghĩ ngợi nghiêm túc về hoàn cảnh của cả hai. Cho đến khi mọi thứ trở nên trầm mặc, xa vời, trong đầu tôi lại hiện rõ mồn một những hiện thực không chỉ là hiện thực của tình yêu, mà còn là hiện thực của cuộc sống.

Tôi đi ra ngoài mua đồ ăn trưa cho anh. Người mới ốm dậy hẳn là sẽ rất đói. Tôi lang thang một hồi mới tìm thấy canteen của bệnh viện.

"Đây... có phải là Thanh, Hà Minh Thanh không nhỉ?"

Lúc đầu khi chưa quay đầu lại, tôi còn có vẻ ngạc nhiên không hiểu, nhưng sau đó tôi hoàn toàn biết được là ai. Người duy nhất gọi đầy đủ cả họ và tên tôi là một cô gái mà tôi rất ghét. Cô gái này khi xưa cũng khá nổi tiếng của trường tôi hồi cấp ba, thế nên mặc định luôn bản thân sẽ không bao giờ động

vào các loại đồ để phòng trừ hậu họa. Đèn dầu thay cô ta lại rất thích Đức. Hồi đó chúng tôi chỉ là bạn thân nhưng cô ta đã gây cho tôi không ít phiền phức. Sau năm năm sau, cô ta vẫn không ngừng theo đuổi anh, kể cả khi chúng tôi đã yêu nhau. Tôi nghĩ cô ta đã rửa chúng tôi chia tay càng sớm càng tốt, may mắn thay cô ta đã thành công rồi. Tôi không hiểu với cái lý do gì mà một cô nàng nóng bỏng, xinh đẹp lại giàu có như cô ta cứ theo đuổi mãi một người, thậm chí đến vài năm ròng, đến cả khi người ấy có người khác. Tấm ảnh cô bạn tôi gửi tôi hơn nửa tháng trước là chụp Đức và cô gái này cười với nhau. Thế mới thấy cô ta chờ đợi Đức lâu đến nhường nào.

Tôi không hề muốn tiếp chuyện với cô ta, phần vì chán ghét nhau từ hồi trung học, phần vì cô ta yêu người con trai của tôi, từng là của tôi nhiều đến thế. Nhưng vì phép lịch sự tối thiểu, tôi buộc phải nấn nụ cười giả tạo lên trên mặt mình.

"Chào... Linh. Cô ở đây làm gì thế?"

Cô gái này đang cầm một chiếc hộp, tôi đoán chắc trong đó là đồ ăn. Tôi đã tự mừng tượng ra lý do cô ta ở đây.

"Tôi nghe nói Đức bị bệnh nên làm chút đồ ăn đến thăm. Còn cô?"

Thường thì người yêu đến thăm bệnh là chuyện đương nhiên, thế nhưng nghe cách cô ta hỏi thậm chí còn coi tôi không hề có quan hệ gì với anh. Nhanh nhẹn gọn. Tôi giả vờ xối lời mấy câu rồi lao đi mất.

Tôi đem về chút đồ ăn có sẵn, lòng thầm hi vọng sẽ không lép vế so với đồ ăn nhà làm của Linh. Mong anh đừng làm tôi phải xấu mặt, dù là chúng tôi chẳng còn quan hệ gì cả.

Thế nhưng chẳng cần suy đoán, khi tôi bước vào căn phòng ấy y như rằng trận chiến nổ ra. Linh cố gắng thuyết phục rằng đồ ăn nhà làm tốt hơn đồ ăn mua ngoài, liên tục đòi anh ăn đồ của cô ta. Tôi cũng chẳng vừa, sẵn có chút ghét cô gái kia, cái là đồ ăn làm nhà thì đem đến cũng đã nguội, ăn đồ nóng tốt hơn. Tôi nghe mình nói cũng thấy chộtai, nhưng mà tôi muốn làm thế. Tôi không thích bị lép vế, ít nhất là trong hoàn cảnh mà trước đây tôi làm chủ.

Tôi thực sự hi vọng anh giúp tôi. Thực tế là anh có thể ăn cả hai hoặc ăn của ai cũng được, chỉ cần đó là đồ tốt cho sức khỏe của anh. Tôi dễ dàng mà, chỉ cần được thỏa mãn trong một số thời điểm nhất định thôi. Ít nhất là lúc này.

Rõ ràng thì càng cãi càng hăng, ầm ĩ cả phòng. Mãi cho đến khi anh lớn tiếng.

"Cả hai người thôi đi. Đây là bệnh viện đấy."

Rồi anh quay sang tôi.

"Em nữa, tại sao lúc nào cũng xóc nổi như thế?"

Tôi trợn mắt. Thì ra trong mắt anh tôi là người như thế. Sau này tôi có thể hiểu là ấn tượng ấy là do lúc chúng tôi chia tay mà ra, nhưng ngay lúc ấy lòng tôi lại cảm thấy vô cùng ảm ức.

Túi đồ vừa mua rơi thẳng xuống thùng rác của bệnh viện. Dặn anh ăn ngon, tôi ra khỏi phòng về mất. Tôi nghe rõ thấy tiếng anh gọi tên mình, nhưng vẫn cứ thế đi thẳng.

Sau đó tôi gặp lại cô bạn thân và anh chồng chuẩn bị vào thăm anh. Cô ấy hỏi tôi đến từ sớm à. Tôi chợt nhận ra mình lo cho anh đến nỗi bỏ luôn cả làm và còn chưa ăn sáng nữa.

Hai người họ nhìn nhau rồi mỉm cười. Tôi cũng không để ý, tôi chuẩn bị đi về nhà nghỉ ngơi sau nỗi nhức nhối cứ day dứt trong lòng.

"Này, cậu đến phòng này nhé. Đẳng nào cũng nghỉ làm rồi, dọn dẹp căn nhà này giúp chúng tớ luôn."

Tôi lườm lườm, cái cặp đôi này thật sự hãm tài mà, còn không ngại dơ mà nhờ tôi nữa. Tôi cũng rảnh rồi nên nhận lời.

"Có đồ ăn trong tủ lạnh, cậu cứ tự nhiên nhé."

Tôi cầm tờ giấy ghi địa chỉ và chùm chìa khóa, trông khá quen, chắc là tôi từng đến nhà họ một lần rồi mà không nhớ.

Căn nhà của cặp vợ chồng trẻ mà còn bừa bộn hơn cả nhà trọ sinh viên. Nhà to và đẹp lắm, chỉ tiếc là gần như lâu rồi không dọn dẹp. Trên bàn ăn còn la liệt giấy tờ và chiếc máy tính còn đang mở.

Tôi bắt đầu thấy nghi ngờ, chỉ sau khi tìm thấy mấy lon bia Sapporo nhập ngoại, tôi chắc chắn đây là nhà của anh. Bảo sao lại có cảm giác quen thân đâu đó. Lúc yêu nhau, chúng tôi dọn đến ở cùng một căn nhà khác. Ngôi nhà này là của bố mẹ anh, ắt hẳn là đã bỏ trống suốt thời gian chúng tôi bên nhau.

Tôi cười bất đắc dĩ, cái đôi vợ chồng thích bao đồng này.

Tôi dọn dẹp qua bàn. Một xấp ảnh rơi ra từ một quyển sách dày. Tất cả đều là ảnh chúng tôi chụp chung rồi từng đăng lên mạng, không biết anh rửa ảnh từ lúc nào. Tôi không biết nói gì cả. Tay vô tình chạm vào chuột máy tính, màn hình sáng lên. Hiện lên trước mặt tôi là trang cá nhân trên mạng xã hội của anh. Anh chỉ có một người bạn duy nhất, đó là tôi. Tôi ním môi, di chuột đến phần ảnh.

Tất cả mọi bức ảnh mà tôi nghĩ anh đã xóa từ lâu, đều đặt ở trong một thư mục duy nhất riêng tư. "Mãi yêu em".

Tôi ôm trán, nhắm mắt một hồi. Từ từ mở mắt, thứ đầu tiên đập vào hướng nhìn của tôi là một chiếc lọ thủy tinh, bên trong là hai chiếc nhẫn bạc không có gì có thể quen hơn.

Tôi thở dài. Tại sao cả hai chúng tôi đều cứ phải hành hạ nhau đến thế? Cãi nhau rồi chia tay, lúc ấy không giải thích một câu cho nhau hiểu. Đau đến thế, cũng không nói ra cho nhau biết. Yêu nhau đến vậy, cũng không nói cho nhau nghe.

Con người có một khả năng đặc biệt được tạo hóa ban tặng đó là biết nói ra cảm xúc và suy nghĩ của chính mình. Nếu không nói mà chỉ biết tự nghĩ rằng đối phương là sai, tự tổn thương khi nhìn thấy người kia xuất hiện, kết quả chính là mãi mãi chia xa, có khi là không còn cơ hội nói với nhau lần nữa.

Tôi thấy một lọ thuốc dạ dày đã voi đi phân nửa. Tôi nhớ ra rằng có khoảng thời gian anh thức khuya rất nhiều, sau đó bị mắc bệnh dạ dày. Đó là lúc chúng tôi chuẩn bị chia tay. Nghe nói đúng vào ngày tôi và anh cãi nhau lớn ấy, anh đang bị sốt khá nặng, ngủ li bì từ lâu vô cùng mệt mỏi. Nghe nói anh ngày ấy cố gắng chơi nốt game để thực hiện một event nào đó. Nghe nói anh ngày hôm ấy đến đám cưới của bạn vì thực sự muốn hát cho một người nghe.

Vẫn là nghe nói, chứ không phải là nói cho nhau nghe.

Anh thức đêm đến phát sốt để hoàn thành một hợp đồng lớn, sau đó dồn đủ tiền đặt cọc một căn nhà lớn hơn cho tương lai. Event của game ngày hôm đấy là gom đủ một ngàn vật phẩm để có một hôn lễ hoành tráng nhất trên kênh thể giới. Anh đã hát ca khúc "Mãi luôn yêu em" vào đám cưới của bạn.

Ở đời chuyện tình yêu không suôn sẻ không phải là thứ gì đó xa lạ, có người sẽ buông, có người sẽ níu, chung quy là làm mọi cách để lưu giữ những gì đẹp nhất của một mối tình. Có người cần một vài, có người muốn tất cả, có người là tôi, có người là Linh - hay cũng chính là tôi một lúc nào đó.

Nhiều lúc tôi thật cảm phục cô gái ấy, biết bao nhiêu năm trôi qua, tình yêu của cô ấy vẫn luôn sẵn sàng rực cháy cho một người, chẳng cần biết thật giả, chỉ cần thấy nỗ lực kiên trì là đã đủ thấy ngưỡng mộ. Yêu thì không so ít nhiều, tôi cũng yêu đấy chứ, chỉ là nhiều lúc tự tổn thương lên một chút mệt mỏi viện cớ cho sự buông xuôi. Nhưng sau cùng thì vẫn muốn yêu. Linh dường như giỏi hơn tôi ở điểm ấy, không một lần do dự. Phải chăng cô ấy biết rằng nếu do dự chần chừ sẽ đánh rơi thứ đang cầm trên tay? Như tôi bây giờ vậy. Đã lỡ đánh rơi trái tim thủy tinh, dù có nhận ra để nhặt lại, trái tim cũng đã vỡ và bàn tay cũng sẽ bị mảnh vụn tổn thương đâm xuyên.

Tôi đã quá vô tâm, hay là tình cảm của tôi chưa bao giờ lớn đến mức có thể cảm nhận tình yêu của anh?

Tôi dường như chẳng xứng đáng. Giọt nước mắt đau lòng rơi dài trên má tôi, như đến tận cùng của sự hối tiếc. Giọt nước rơi xuống tay tôi đang cầm chặt chiếc lọ thủy tinh chứa hai chiếc nhẫn leng keng theo từng nhịp run. Trái tim tôi đang run lên đau xót.

Giờ tôi muốn gắn lại trái tim mỏng manh của anh kể cả khi đôi bàn tay có ứa máu. Nhưng liệu có kịp không? Liệu có thể không?

...

Cạch.

Có tiếng mở cửa, tôi lau vội nước mắt, quay ra nhìn.

Và chẳng biết là điều diệu kỳ nào đã xảy ra, anh đang đứng đó, thở hồng hèn như đã chạy thật nhanh.

"Em ở đây rồi!"

Nói thế nào nhỉ, mối tình đầu của tôi là anh, nhưng lại không phải anh. Tôi rung cảm trước cậu bạn cùng trường, cậu ấy ăn bánh mì bỏ rau thơm, hành động vụng về, chứ không phải con người cao ráo đẹp trai, mọi điều làm ra đều vô cùng chín chắn và dụng tâm, khiến người ta phải xúc động phát khóc thế này.

Nhưng anh sẽ mãi tình thứ hai.

Anh là đầu tiên, nhưng không phải là mối tình đầu. Anh là thứ hai, anh sẽ là mối tình duy nhất.

Mối tình đầu luôn luôn là đẹp nhất, nhưng hàng vạn con người trên thế giới này dù yêu đến đâu cũng chỉ cần một lần được "duy nhất" mà thôi.

hết

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

